

Парафіяни захоплених храмів УПЦ розповіли про перебування на Святій Землі

Тернопільщини. На Святу Землю з особливою місією чоловік возив ікону захопленого Київським Патріархатом храму на честь первомученика Стефана Української Православної Церкви села Котюжини Збарзького району.

На початку 2017 року за допомогою "Правого сектору" сільська церква була захоплена силовим методом, після чого громада УПЦ опинилася фактично на вулиці. Спільними зусиллями котюжинцям вже вдалося побудувати новий храм, і хоч там ще ведуться будівельні роботи, однак вже є можливість правити літургію у власній церкві.

"З Божої волі я возив на Святу Землю ікону Богоро-

диці храму первомученика Стефана. У Єрусалимі цю ікону було освячено на Камені Помазання, і тепер передано громаді церкви. Кожен християнин, напевно, хотів би пройтися тими святими місцями, де ходив сам Господь, побувати у Гефсиманії, на могилі Богородиці, умитися Благодатним вогнем. І з Божої волі ми виконали цю місію, помолившись на Святій Землі за мир і спокій у нашій державі", - говорить Василь Бойко.

Валерій Васишин - підприємець, він парафіянин храму на честь рівноапостольної Марії Магдалини села Бадівка Острозького району Рівненської області. Вже чет-

вертий рік громада цього села молиться у хатині, яку пожертвувала місцева жителька для богослужіння, адже церкву представники Київського Патріархату захопили ще 2014 року.

На Святу Землю Валерій їхав помолитися за мир у всьому світі і в рідній Бадівці, а також пройти Хресною дорогою в Єрусалимі з молитвою за Україну.

"Єрусалим - це дивовижне місце, можна сказати - це суцільне враження. Звісно, не все нам просто давалося, скажімо, служба у храмі Гробу Господнього для нас була незвичною, навіть іноді важко було її сприймати, натомість ближчою здалася служба у

храмі Марії Магдалини Руської Місії", - розповідає український паломник про свої враження від християнських святинь Єрусалима.

Та все ж головна Місія парафіян захоплених храмів на Святій Землі - це Хресна хода за мир в Україні, і її наші паломники виконали з особливим трепетом і благодаттю.

"Під час Хресної ходи я особисто ніс хрест, фактично очолював ходу. Хресна хода пройшла дуже благодатно, по святих намолених місцях, і, звісно, ці відчуття зі Святої Землі ми привезли і до України", - розповів Валерій Васишин.

Центр інформації УПЦ

ЕПАРХИАЛЬНЫЕ НОВОСТИ

Сумський Архієпископ звершив вечірню з винесенням Плащаниці Господа Ісуса Христа

6 квітня 2018 року архієпископ Сумський і Охтирський Євлогій очолив велику вечірню в Спасо-Преображенському кафедральному соборі м. Суми. Особливістю цього страсного богослужіння винесення Плащаниці Господньої є поєднання з піснеспівами на честь Благовіщення Пресвятої Богородиці.

За богослужінням на середину храму з вітваря була винесена свята Плащаниця Господа Ісуса Христа, а також прочитаний канон про розп'яття Господа і на плач Пресвятої Богородиці.

У своєму слові перед святою Плащаницею Господньою Владика Євлогій розкрив зміст слів Символу віри: "Вірую... во єдиного Господа Ісуса Христа... Який страждав і був похований", мету страждань і смерті Спасителя, християнське ставлення до смерті через призму віри у спасительні страждання, смерть і воскресіння Господа Ісуса Христа.

Велика кількість богомольців взяла участь у згаданих богослужіннях та поклонились Плащаниці Господній в кафедральному соборі.

Богослужіння Великої Суботи та Благовіщення Пресвятої Богородиці очолив Правлячий архієрей

Вранці 7 квітня 2018 року (о 2.30 ранку) у Спасо-Преображенському кафедральному соборі м. Суми розпочалися богослужіння Великої Суботи, а також свята Благовіщення Пресвятої Богородиці, що нинішнього року співпали в один день.

Богослужіння очолив архієпископ Сумський і Охтирський Євлогій у співслужінні духовенства кафедрального собору. Незважаючи на те, що богослужіння тривало усю ніч та завершилося о 9 ранку, в ньому взяла участь велика кількість парафіян, що причастилися Святих Христових Таїн за Божественною літургією святителя Василя Великого.

Допомога геріатричному пансіонату

Напередодні свята Пасхи Господньої учасники сімейного служіння при Троїцькому архієрейському соборі м. Суми відвідали геріатричний пансіонат м. Суми. Для потреб самотніх стареньких, що залишилися без опіки, були передані п'яні подушки. Дякуємо добродійцям, котрі доклали свої зусилля, щоб ті, що потребують отримали такий чудовий та завжди потрібний подарунок!

Пасхальная радость - дар и труд

Игумен Нектарий (Морозов)

"ХРИСТОС воскрес!" - этими словами мы приветствуем друг друга в день Пасхи, на Светлой седмице, до самого Вознесения Господня.

И это, наверное, самое радостное, самое важное, что могут сказать друг другу верующие люди. Но порой даже пасхальная радость оказывается очень хрупкой, легко переходящей в грусть и тоску. Почему? И как вернуть сердцу ликование о Воскрешшем Спасителе?

Радоваться по-христиански

Чувство радости в той или иной степени знакомо каждому человеку. Ведь какова бы ни была жизнь, порой трудная, скорбная, многопечальная и многоболезненная, но тем не менее бывают моменты, когда человек испытывает радость, хотя бы на короткое время ощущая себя счастливым. Однако все наши земные радости бывают скоропреходящими: ты еще не успел порадоваться, а уже по щекам потекли слезы - что-то тебя от этой радости так отвлекло, что ты и забыл о ее источнике.

Более того, бывает так, что именно радость становится для человека причиной скорби - как раз в силу того, что она непостоянна. Ты успеваешь понять, какое это замечательное состояние души и сердца, а радость уже уходит, хочется ее удержать - а она не удерживается. На чем бы она ни была основана: отношения между людьми не бывают всегда постоянными и равными - часто

периоды радования друг о друге чередуются с периодами взаимной скорби. Земные достижения также очень непостоянны - не успел человек порадоваться относительно того, что ему удалось сделать, а оказывается, что все уже надо начинать заново. Наша жизнь - ледяная горка, на нее карабкаешься долго, а потом вдруг съезжаешь в одно мгновение, и снова надо начинать карабкаться. Чего ни коснись, все действительно проходит очень быстро.

Что же касается радости в христианском ее понимании, то это все-таки нечто другое. Это, в первую очередь, радость о Боге, когда человек радуется не чему-то, что может прекратиться, уйти, а тому, что вечно, неизменно - своему Создателю и Творцу. Но эта радость посещает сердце человека либо тогда, когда Господь хочет человека утешить и дать ему опыт этой радости, либо когда человек сам всей своей жизнью стремится к тому, чтобы быть с Богом. И поскольку Господь становится главной и, пожалуй, даже единственной целью его жизни, то для него это ощущение пребывания в Боге и радости о Нем становится естественным.

Человек, чья жизнь испол-

нена грехов, преткновений и падений, намного реже может ощущать эту радость при мысли о Боге - чаще он, наоборот, находится в состоянии печали о Нем, если, конечно, мы говорим о сознательном христианине. Для него радость бывает неким утешением, которое Господь подает. Если же человек к Богу стремится, и это стремление становится неотъемлемой частью его жизни, то именно оно делает его счастливым среди скорбей, печалей, напастей. Мы это можем наблюдать на примере жизни различных святых и тех людей, которые Церковью не прославлены, но которых мы с той или иной степенью достоверности могли бы назвать христианами подвижниками. Это необязательно должен быть человек, подвизающийся видимым образом, это просто человек, который Богом живет и других радостей не ищет.

Отчасти, может быть, доводится время от времени испытывать такую радость о Господе и нам самим. Это бывает либо в момент богослужения, когда какие-то слова песнопений, молитв, до того скрытые от нас, вдруг раскрываются не просто для ума, но и для сердца; иногда это слу-

чается, когда мы молимся сами или что-то читаем - и опять-таки прочитанное усваивается нашим сердцем и доставляет радость; иногда какая-то мысль сходит на наше сердце и как некий дивный цветок распускается в нем. А бывает и так, что и не молитва, и не богослужение, и не чтение, и даже не какая-то мысль, а просто состояние сердца таково, что человек вдруг чувствует: как же хорошо! А почему? Потому что очень хорошо быть с Богом.

Обойтись без "духовных конфет"

Огромное количество людей приходят на Светлой седмице, готовясь причащаться, с одним и тем же на исповедь: они признаются, что в это самое время, когда надо радоваться и ликовать, этих чувств почему-то в сердце нет, они исчезли куда-то. Пасха и пасхальный период - совершенно особенные: вся Вселенная должна радоваться, но на самом деле радуются только те люди, которые действительно понимают, каким важнейшим, единственным по своей важности событием стало для нас Воскресение Христово. Это - стержень всего нашего бытия, потому что побеждена смерть, побежден грех, и мы уже не являемся их пленниками, мы способны жить вечно и блаженно. Но если наши сердца не удостоверяют нас в том, что вот конкретно мы можем этой жизни сподобиться, если в нас слишком много действует тех страстей, которые нас убеждают, что, скорее всего, мы можем не спастись, а погибнуть, то, конечно, мы оказываемся чуждыми этой радости.

Продолжение - на с. 6